

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.316 van 21 december 2001
in de zaak A. 86.841/VII-19.478**

In zake : XXX,
 wonende te L.,
 R. 19, rdch

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 20 september 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juli 1999;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. BERTRAND, die, loco advocaat D. RAMBOER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 26 december 1998 en verklaarde zich op 28 december 1998 vluchteling.

1.2. Op 10 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 juli 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 27 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de L. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Walkiers Katrien.

Betrokkene verklaarde de XXX nationaliteit te bezitten en tot de S. etnie te behoren. Betrokkene zou de moeder zijn van de voormalige echtgenote van Mr. B. D., die minister zou zijn geweest onder het regime van M. en directeur van de O. Na de dood van haar dochter zou betrokkene bij haar schoonzoon (te K.) zijn ingetrokken om zich te ontfermen over haar kleinkinderen. In oktober 1997 zouden militairen van K. het huis van betrokkene's schoonzoon zijn binnengevallen, op zoek naar deze laatste. Hij zou evenwel niet thuis zijn geweest. Vervolgens zou betrokkene naar haar eigen huis te K. zijn gevlucht waar ze twee weken later opnieuw zou zijn bezocht door militairen van het regime van K., die daarbij betrokkene boeiden en haar huis plunderden. Twee dagen later zou haar zoon zijn doodgeschoten daar hij zich zou hebben verzet tegen militairen die zijn bestelwagen wilden stelen. Twee weken na dat incident zou betrokkene opnieuw zijn bezocht door militairen die nog steeds op zoek zouden zijn geweest naar haar schoonzoon. De militairen zouden betrokkene hebben mishandeld. Betrokkene zou er echter in zijn geslaagd om te vluchten en zou ondergedoken zijn in een dorp buiten K. Daar zou ze verbleven hebben tot de dag van haar vertrek naar België. Op 25 december 1998 zou betrokkene het land verlaten hebben via de luchthaven van K. Op 26 december 1998 zou betrokkene in België aangekomen zijn, waar zij op 28 december 1998 asiel aanvraagde.

Betrokkene blijkt niet in staat om doorheen haar verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken. Er dient te worden vastgesteld dat het relaas van betrokkene ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

Vooreerst geven tal van elementen aan dat de vrees voor vervolging vanwege betrokkene sterk dient te worden gerelativeerd en niet ernstig overkomt. Zo situeren de incidenten waarvan betrokkene slachtoffer zou zijn geweest - namelijk de invallen door militairen - zich volgens haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal in het najaar van 1997. Na deze incidenten blijft betrokkene echter nog meer dan een jaar in de XXX zonder noemenswaardige problemen te hebben. Betrokkenes familieleden, behalve haar zoon, zouden helemaal geen problemen hebben gekend. De vermeende moord op betrokkenes zoon houdt tevens geen rechtstreeks verband met de redenen waarom betrokkene zou worden vervolgd. Betrokkenes zoon zou immers zijn gedood in het kader van een roofmoord (diefstal van zijn voertuig) en niet in het kader van de vermeende zoektocht naar betrokkenes schoonzoon. Betrokkene verklaarde tenslotte voor het Commissariaat-generaal dat het niet haar persoonlijke keuze was om het land te verlaten, maar dat het eerder haar kleinzoons waren die haar daartoe aanspoorden, en dat het de bedoeling was dat dezen haar zouden vervoegen in België, wat betrokkenes vermeende vrees voor vervolging verder relativeert.

Verder is het opmerkelijk dat militairen tot driemaal toe betrokkenes huis binnenvallen; dat betrokkene nooit werd gearresteerd en er bovendien tweemaal in slaagt om te ontsnappen. Tevens komen de omstandigheden waarin betrokkene tijdens de derde inval door militairen, zou zijn ontsnapt, onwaarschijnlijk over. Betrokkene, een zestigjarige grootmoeder, zou immers zijn ontsnapt aan acht (8) militairen door over een muur te springen na dermate te zijn mishandeld dat ze in België (één jaar na de feiten) nog medische verzorging zou hebben ontvangen.

Betrokkene blijft ook bijzonder vaag over een aantal essentiële elementen in haar verhaal. Zo verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat ze niet weet wanneer of waarvan haar schoonzoon minister zou zijn geweest; weet zij niet wat het letterwoord O.-het bedrijf waarvan haar schoonzoon voorzitter zou zijn geweest - betekent; en weet zij niet waar haar schoonzoon zou zijn heengegaan. Het is bovendien bijzonder vreemd dat zij sinds zijn vertrek nooit meer iets zou hebben vernomen over zijn lot. Ook blijft zij bijzonder vaag over de evenementen die plaatsvonden in K. in augustus 1998 en verklaarde zij niet te weten vanwaar het geld kwam waarmee haar reis en reisdocumenten gefinancierd werden.

In betrokkenes verklaringen duikt tenslotte een tegenstrijdigheid op met betrekking tot de essentie van haar relaas. Betrokkene stelt immers voor het Commissariaat-generaal dat de militairen voor een eerste maal in oktober 1997 het huis waar betrokkene verbleef binnenvielen, terwijl zij stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verhoorverslag dd. 02 februari 1998) dat deze eerste inval plaatsvond in mei 1997. Daarnaast dient men ook te vermelden dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk stelde dat de naam van haar reisgezel "Jean" was, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij de naam van deze persoon niet kende.

Betrokkenes reisweg, identiteit en nationaliteit kunnen hoedanook niet worden nagegaan, daar betrokkene geen documenten terzake voorlegt.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep dd. 11 maart 1999 verder geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidige annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze "exceptie";

3. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht; dat zij enkele van de feitelijke gegevens waarop de commissaris-generaal zijn motivering grondt, tracht te weerleggen;

Overwegende dat de verzoekende partij kritiek levert op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij pas één jaar na de gebeurtenissen waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn geweest, naar België is gevlucht, dat enkel haar zoon door de militairen werd lastiggevallen, en dat de moord op hem niets te zien had met een zoektocht naar haar schoonzoon, dat de verzoekende partij zelf niet het land wou verlaten, maar daartoe was overhaald door haar kleinkinderen die de bedoeling hadden de verzoekende partij in het buitenland te vervoegen, dat de verzoekende partij nooit zelf werd aangehouden hoewel militairen haar huis driemaal zijn binnengevallen, dat zij de afkorting O. niet kende, dat zij niet wist hoe haar reis was gefinancierd en dat zij een onwaarschijnlijk relaas gaf over haar vlucht bij de derde inval van de militairen in haar woning;

Overwegende dat het duidelijk is dat de verkeerde datum in de bestreden beslissing waarvan de verzoekende partij ook nog gewag maakt in het eerste onderdeel van het middel, het gevolg is van een materiële vergissing; dat daaruit te dezen geen argument kan worden afgeleid;

Overwegende dat de verzoekende partij er verder niet toe komt de vaststellingen van de commissaris-generaal met concrete elementen te weerleggen; dat zij enkel tracht de tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden te verklaren; dat dit echter niet volstaat om de onredelijkheid aan te tonen van de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal uit deze vaststellingen afleidt; dat de betrokken vaststellingen overigens steun vinden in het dossier, en meer bepaald in de verklaringen van de verzoekende partij zelf, zoals weergegeven in het verhoorverslag en in de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partij er dus niet in slaagt aan te tonen dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund onjuist of onredelijk zouden zijn;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventienduizend frank of honderd drieënzeventig euro en drieënvijftig cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.